

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Hotărâre tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A CINCEA

CAUZA INTERACTIV S.A. v. REPUBLICA MOLDOVA

(Cererea nr. 35303/15)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

26 martie 2026

Această hotărâre este definitivă. Ea poate suferi modificări de formă.

© Această traducere îi aparține Direcției agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova. Originalul se găsește în baza de date HUDOC. Orice preluare a textului se va face cu următoarea mențiune: „Traducerea acestei hotărâri a fost efectuată de către Direcția agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova”.

În cauza Interactiv S.A. v. Republica Moldova,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a cincea), întrunită într-un Comitet compus din:

María Elósegui, *Președinte*,

Andreas Zünd,

Mykola Gnatovskyy, *judcători*,

și Martina Keller, *Grefier adjunct al Secției*,

Având în vedere:

cererea (nr. 35303/15) *versus* Republica Moldova, depusă la Curte la 7 iulie 2015 în conformitate cu Articolul 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”), de către „Interactiv” S.A. („societatea reclamantă”), înregistrată în Republica Moldova în anul 1995, fiind reprezentată de către dl A. Postică, avocat în Chișinău;

decizia de a comunica cererea Guvernului Republicii Moldova („Guvernul”), reprezentat de către fostul său Agent, dl D. Obadă;

observațiile părților;

Deliberând în secret la 5 martie 2026,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la aceeași dată:

OBIECTUL CAUZEI

1. Cererea se referă la o pretinsă încălcare a dreptului societății reclamante la un proces echitabil și a dreptului la respectarea bunurilor sale, ca urmare a motivării pretins insuficiente și arbitrare a unei decizii pronunțate de către Curtea Supremă de Justiție, prin care au fost casate hotărârile instanțelor inferioare, în lipsa unei ședințe publice, lipsind astfel societatea reclamantă de posibilitatea de a-și susține cauza sau de a comenta probele noi prezentate de către partea adversă. Societatea reclamantă și-a întemeiat cererea pe Articolul 6 § 1 din Convenție și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

2. La 21 decembrie 2005, societatea reclamantă și Direcția construcții capitale din cadrul Consiliului municipal Chișinău (în continuare „CMC”) au încheiat un contract privind finanțarea în comun a construcției unui gazoduct cu parametri specifici. CMC și-a asumat obligația de a rambursa 50% din cheltuielile suportate de către societatea reclamantă pentru construcția gazoductului până la sfârșitul anului 2006. În schimb, CMC urma să devină coproprietar al gazoductului și să-l utilizeze pentru racordarea altor gospodării la rețeaua de gaze. După finalizarea construcției respectivului gazoduct, societatea reclamantă, în baza documentelor justificative, a solicitat CMC achitarea sumei de 694.560 de lei moldovenești (MDL – echivalentul a 41.920 de euro (EUR) la momentul respectiv). Deși a recunoscut datoria în anul 2007 și a solicitat documente suplimentare în anul 2008, CMC nu și-a executat obligația financiară.

3. La 22 iulie 2011, societatea reclamantă a intentat o acțiune în instanță împotriva CMC și Primăriei municipiului Chișinău (denumită în continuare „PMC”), solicitând încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată. Ea s-a bazat pe contractul din 2005 și pe neexecutarea de către debitor a obligației de a rambursa 50% din investiția efectuată de către societatea reclamantă în construcția gazoductului.

4. Printr-o hotărâre din 12 decembrie 2013, Judecătoria Buiucani din Chișinău a admis parțial acțiunea, dispunând încasarea în mod solidar de la pârâți a sumei de 694.560 MDL (echivalentul a 38.740 EUR la momentul respectiv) cu titlu de datorie și a sumei de 20.836 MDL (echivalentul a 1.160 EUR la momentul respectiv) cu titlu de cheltuieli de judecată în favoarea societății reclamante. Instanța a constatat că contractul din anul 2005 era valabil și rămăsese neexecutat de către autoritățile locale din Chișinău. Ea a confirmat costul total al construcției și obligația PMC rezultată din contractul semnat, reținând că cea din urmă recunoscuse datoria în corespondența sa, dar nu efectuase plata.

5. PMC și CMC au declarat apel împotriva hotărârii instanței de fond, susținând că aceasta este neîntemeiată și bazată pe o aplicare eronată a dreptului material și procedural. Ele au invocat în apel nulitatea și inaplicabilitatea contractului din 2005, susținând că acesta prevedea o obligație imposibil de executat din cauza lipsei unei decizii a consiliului municipal privind aprobarea costului gazoductului. De asemenea, ele au susținut că gazoductul nu fusese înregistrat vreodată în bilanțul sau evidența contabilă a Direcției construcții capitale. Totodată, ele au invocat încălcarea legislației privind administrația publică locală și achizițiile publice, și au arătat că contractul nu se regăsea în arhivele sau evidențele lor financiare.

6. Printr-o decizie din 25 iunie 2014, Curtea de Apel Chișinău a respins apelul și a menținut hotărârea instanței de fond din 12 decembrie 2013. Ea a confirmat valabilitatea contractului din 2005 și obligația solidară a PMC, CMC și Direcției construcții capitale de a achita 50% din costul gazoductului. Respingând argumentele autorităților locale, instanța de apel a reținut că gazoductul era deja construit și funcțional la momentul semnării contractului, ceea ce făcea inaplicabile normele privind achizițiile publice. De asemenea, autoritățile nu au contestat valabilitatea contractului prin cereri reconvenționale sau expertize.

7. La 25 septembrie 2014, PMC și CMC au declarat recurs la Curtea Supremă de Justiție, invocând aceleași motive ca în apel. Adicional, ei s-au bazat pe o inspecție a gazoductului efectuată cu puțin timp înainte de introducerea recursului și pe măsurători diferite de cele pretins indicate în documentele societății reclamante. Societatea reclamantă a solicitat Curții Supreme să respingă recursului, contestând argumentele invocate în acesta.

8. Printr-o decizie irevocabilă din 21 ianuarie 2015, Curtea Supremă de Justiție – fără a organiza o ședință orală și în absența părților – a admis recursul autorităților locale, a casat hotărârile instanțelor inferioare și a

reexaminat cauza. Ea a recunoscut existența unui gazoduct de 110 mm construit de către societatea reclamantă, menționând însă că aceasta se referise la un gazoduct de 140 mm. Instanța a examinat probe noi și a concluzionat că devizul de cheltuieli prezentat de către societatea reclamantă nu avea legătură cu contractul din 2005. În consecință, Curtea Supremă de Justiție a respins acțiunea societății reclamante ca neîntemeiată.

APRECIEREA CURȚII

I. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 § 1 DIN CONVENȚIE

9. Societatea reclamantă s-a plâns că procedura în fața Curții Supreme de Justiție nu a fost echitabilă. În special, ea a susținut că instanța supremă a examinat cauza ca o instanță de fond, fără a organiza o ședință orală, și s-a bazat pe probe noi, fără a oferi societății reclamante posibilitatea de a le comenta. Guvernul a contestat aceste argumente.

10. Curtea constată că această plângere nu este în mod vădit nefondată în sensul Articolului 35 § 3 lit. a) din Convenție și nu este inadmisibilă din niciun alt motiv. Prin urmare, ea trebuie declarată admisibilă.

11. Principiile generale referitoare la dreptul la un proces echitabil în materia examinării recursurilor au fost rezumate în cauza *Covalenco v. Republica Moldova* (nr. 72164/14, §§ 19-24, 16 iunie 2020, cu referințele ulterioare).

12. Curtea a stabilit în mod constant că Articolul 6 § 1 din Convenție nu impune o obligație absolută instanței supreme sau de casație de a organiza o ședință orală în fiecare caz. Cerințele unui „proces public și echitabil” trebuie apreciate în funcție de natura procedurii și de competența instanței respective. Atunci când competența instanței supreme se limitează la chestiuni de drept și aceasta nu procedează la o nouă apreciere a faptelor sau a probelor, absența unei ședințe orale poate fi justificată și nu constituie, în sine, o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție. Curtea observă că, în prezenta cauză, Curtea Supremă de Justiție nu s-a limitat la examinarea problemelor de drept. Ea a reexaminat faptele cauzei, inclusiv dimensiunea gazoductului și relevanța devizului invocat de către societatea reclamantă. De asemenea, ea s-a întemeiat pe rezultatele unei inspecții și pe măsurători prezentate pentru prima dată în faza recursului de către părțile adverse. Procedând astfel, instanța a acționat ca o instanță de fond, bazându-se pe chestiuni de fapt contestate. În aceste circumstanțe, o ședință era necesară pentru a permite societății reclamante să-și prezinte argumentele în mod efectiv.

13. Curtea mai constată că societatea reclamantă nu a avut posibilitatea de a comenta sau combate materialul probator nou, care s-a dovedit decisiv pentru concluzia Curții Supreme, potrivit căreia acțiunea societății reclamante era neîntemeiată. Aceasta a plasat societatea reclamantă într-un

dezavantaj clar față de părțile adverse și a încălcat principiul egalității armelor.

14. În final, Curtea observă că argumentarea oferită de către Curtea Supremă de Justiție s-a limitat la pretinsa discrepanță privind diametrul gazoductului și la interpretarea devizului de cheltuieli. Ea nu a analizat argumentele societății reclamante și nu a explicat de ce s-a îndepărtat de la constatările celor două instanțe inferioare, care confirmaseră valabilitatea contractului și existența datoriei recunoscute de către autoritățile locale. Curtea consideră că o asemenea argumentare nu satisface exigențele Articolului 6 § 1 din Convenție.

15. Prin urmare, a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție.

II. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1 LA CONVENȚIE

16. Societatea reclamantă s-a plâns, de asemenea, că rezultatul procedurii în fața Curții Supreme de Justiție a constituit o încălcare a dreptului său prevăzut de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Având în vedere faptele cauzei, observațiile părților și constatările sale în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, Curtea consideră că nu este necesar să examineze admisibilitatea și fondul acestei plângeri (a se vedea *Centrul de Resurse Juridice în numele lui Valentin Câmpeanu v. România* [MC], nr. 47848/08, § 156, CEDO 2014).

APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

17. Societatea reclamantă a solicitat 1.412.154 de lei moldovenești (MDL – echivalentul a 73.400 EUR) cu titlu de prejudiciu material, sumă care includea datoria restantă pretinsă de la autoritățile locale și penalitățile de întârziere aferente. De asemenea, ea a solicitat 6.000 EUR cu titlu de prejudiciu moral și 1.500 EUR pentru costurile și cheltuielile suportate în fața Curții. Societatea reclamantă a prezentat contractul privind asistența juridică acordată în fața Curții pentru a confirma costurile și cheltuielile suportate.

18. Guvernul a susținut că pretențiile sunt excesive și, în orice caz, nejustificate.

19. Curtea nu poate specula dacă societatea reclamantă ar fi recuperat datoria pretinsă în lipsa încălcării Articolului 6 § 1 din Convenție; prin urmare, ea respinge această cerere. Cu toate acestea, ea acordă societății reclamante suma de 3.600 EUR cu titlu de prejudiciu moral, plus orice taxă care ar putea fi percepută.

20. De asemenea, având în vedere documentele aflate la dosar, Curtea consideră rezonabil să acorde suma de 1.000 EUR pentru costurile și cheltuielile aferente procedurii în fața Curții, plus orice taxă care ar putea fi percepută societății reclamante.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* admisibilă plângerea bazată pe Articolul 6 § 1 din Convenție;
2. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție;
3. *Hotărăște* că nu este necesar să examineze admisibilitatea și fondul plângerii bazate pe Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;
4. *Hotărăște*
 - (a) că Statul reclamat trebuie să plătească societății reclamante, în termen de trei luni, următoarele sume, care urmează a fi convertite în lei moldovenești la rata aplicabilă la data efectuării transferului:
 - (i) 3.600 euro (trei mii șase sute de euro), plus orice taxă care ar putea fi percepută, cu titlu de prejudiciu moral;
 - (ii) 1.000 euro (una mie de euro), plus orice taxă care ar putea fi percepută societății reclamante, pentru costuri și cheltuieli;
5. că, la expirarea celor trei luni menționate mai sus și până la data efectuării transferului, urmează a fi achitată o dobândă adițional sumelor de mai sus, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de către Banca Centrală Europeană pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
6. *Respinge* restul pretențiilor societății reclamante privind satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 26 martie 2026, în conformitate cu Articolul 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Martina Keller
Grefier adjunct

María Elósegui
Președinte